

RÖÖVITUD

CABADUS

KÄTTEMAKS

KALE
RANG

Toimetaja: Heli Hallik

Küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-39-9

Trükk: Arial Bold OÜ

2025 Pärnu

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

Mõista päriselt, et käesolev hetk on kõik,
mis sul eales on.

– Eckhart Tolle –

1

Aasta. Täpselt nii palju oli möödas ajast, mil pääsesime Terase sõjaväebaasist elusatena. Füüsilised haavad olid paranenud,

kuid sisemised hingehaavad olid meile kõigile jäänud: nii mulle, Janarile, Siimule, Priidule, Meelisele, Kristinale kui ka Arvole. Hoolimata meie hingehaavadest, püüdsime elada päev korraga, lootuses, et tulevik oleks vaid meie päralt. Et enam iialgi ei peaks kogema selliseid jubedusi nagu olime kogenud angaari ja sõjaväebaasi ajastul. Nägime iseenda elu uuesti ülesehitamisega korralikku vaeva. Kristina ja Siim kolisid mõne kuu jooksul pärast vangistusest pääsemist kokku ja hoopis teise Eesti otsa. Teised, Priit, Meelis ja Aivo kolisid samuti eri Eesti otstesse, mistõttu meie kokkusaamised muutusid pigem harvaks. Igaühel oli oma elu, omad võitlused ja kõik pidid omal moel leidma viisi elamiseks. Meie Janariga üritasime teha kaotatud aega tagasi, võttes elult kõike, mis võtta sai – vabadust. Sõitsime tsikliga mööda Eestimaad ringi külastades erinevaid looduskauneid paiku. Küll sai mindud metsa, nautides metsa rohelist ja ürgset, ajatut ilu, kuulates vaikust ja tundes õrnu jahedaid tuuleiile, mis panid aeg-ajalt puulehed metsas õrnalt värisema. Kuid siis jällegi külastades mereäärseid kauneid paiku, kus end loodusesse ja kaunitesse vaadetesse ära kaotada. Või nautisime Janariga hoopis kodust keskkonda, vaadates mõnda head filmi. Või otsustasime üldsegi aktiivse tegevuse kasuks, minnes matkama ja telkima, jättes kogu reaalse maailma mõneks ajaks sinna paika ning minnes lihtsalt teadmata ajaks looduse keskele oma

hingehaavu parandama. Janar, kes elas raskelt üle oma lihase isa korraldatud verevalamisi, nägi tõsist vaeva, et end mitte isa asjades süüdistada.

Koitud oli sügis, kuldne oktoober. Hommikune päike äratas mind meie – minu ja Janari – väikeses, kuid hubases kodus üles. Avasin vaikselt silmad, sirutasin oma käe öökapi poole, et sealt haarata oma telefoni. Telefon näitas kellaajaks 9:30. Asetasin vaikselt oma nutitelefoni tagasi öökapile ning pöörasin pilgu Janari voodiaseme poole, mis oli tühi. Küll aga seisis voodil üks kokkuvolditud kiri, mille ühes servas oli kiiruga joonistatud süda. Haarasin kokkuvolditud kirja enda kätte. Piidlesin seda mõne sekundi, muigasin, sest polnud varem näinud, et Janar selliseid kirjakesi endast maha jätaks ning otsustasin seejärel lugeda kirja sisu.

„Mu armastus, mu unelmate naine, palun ära täna midagi endale ette planeeri. Viin sind ühte kohta. Pane end mugavalt riidesse, tulen sulle kella kolme paiku tsikliga järele. Armastan Sind.

Sinu kartmatu.”

„Janar, mis on sul küll plaanis?” uudishimutsesin omaette, voldides loetud kirja uuesti kokku ning asetades selle enda öökapi sahtlisse. Tõusin rahulikus tempos meie tumerohelisse mässitud voodist ning kõndisin akna juurde – see kippus olema mu esimene tegevus peaaegu igal hommikul – aknast välja vaatamine.

Hommikune päike, mis alles vaikselt üle kogu maa ärkas, värvis oma kiirtega kõik värvilised puulehed veel erksamaks ja pani maaslamavatel lehtedel öösel sadanud vihmapiisad kristalselt sillerdama. Et veelgi rohkem nautida hommikuilu, haarasin

aknapiidast ning lükkasin akna, mis oli üleni puidust, pärani lahti. Karge sügisene õhk paiskus otse tuppa, puudutates mu paljast tudusooja ihu, tuues esile kananaha. Väristasin end õrnalt, ahmides samal ajal sügise lõhna.

„Mmm, kui imeline lõhn! On tore olla elus ja näha ning kogeda sügise ilu ja võlu,” arutlesin vaikselt omaette, tõmmates kopsud veel paaril korral seda meeldivat hõngu täis, misjärel sulgesin mängleva kergusega magamistoa puidust akna. Kuna minu päevakava ei näinud midagi erilist ette, otsustasin päeva veeta natuke koristades ja hiljem logeledes, et täita enda ootusärevus tegevustega.

Kui kell hakkas kaks saamal, lippasin kiirelt pessu. Peale pesemist, mis pani mind värske kevadise lillekesena lõhnama, otsustasin välja valida endale riided, et need juba selga ajada. Ootusärevus oli ajaga nii suureks paisunud, ma ei jõudnud enam Janarit ära oodata.

„Midagi mugavat, midagi mugavat ... huvitav, kuhu ta mind viia tahab, et mugavalt?” ketrasin Janari käsitsi kirjutatud kirja sisu uuesti ja uuesti oma peas ega suutnud välja mõelda, mis mu kartmatul võis plaanis olla. Revideerides oma riidekapi sisu, otsustasin lõpuks viieteistminutilise mõtlemise järel panna jalga ühed mustad retuusid, mille külgedel ilutses must pits. Kuna õues oli jahedam, otsustasin selga ajada oma lemmikpusa – musta pusa, mille seljale olin lasknud trükkida iseenda poolt disainitud punase saatana, kelle keha oli südamekujuline. Saatana õlad olid justkui südame ülemine osa, alumine ots aga hajus ära, voolates allapoole. Too disain oli minu jaoks südame lähedane, sest pärast nii rasket katsumust angaaris ja sõjaväebaasis, tähendas see minu jaoks kahte asja – armastus võidab kogu kurjuse ning keelatud armastuse iseendale võitmist Janari näol. Pole vahet, kas armastus on lubatud või keelatud, armastus on armastus ja see võidab kõik.

Haarasin oma telefoni, millel seisis kellaag 14:50. Viskasin sekundiks pilgu peeglist, kus nägin end üleni mustas, kuid mugavas riietuses, nagu Janar soovis, ning juba mu jalad jooksidki esiku poole, võttes nagist väikese seljakoti. Viskasin kiiruga oma seljakotti nii rahakoti, telefoni kui ka oma lõhnapudeli.

„Oi, ma unustasin lõhna panna,“ meenus mulle ühtäkki see tõde, sobrasin kiiruga seljakotis, võtsin oma lemmiklõhna, milleks oli Carolina Herrera: Very Good Girl, välja, pihustasin seda igasse võimatusse ja võimalikku kohta enda riietel, et ikka võimalikult palju ja hästi lõhnata, misjärel toppisin lõhna tagasi enda seljakotti. Kuulsin enne välisuksest väljumist tsikli lärmat möirgamist.

„Janar ongi kohal,“ mõistsin, vaatasin veel kiire pilguga, kas kõik vajalik on seljakotti pakitud, misjärel panin seljakoti selga. Haarasin kaasa ka enda musta-punasekirju kiivri ning juba jooksingi välisuksest välja Janari punase Ducati poole.

Jõudes hoovi, mille teeservale oli mu kartmatu enda unelmate masinaga just äsja parkinud, oli Janar endalt eemaldanud kiivri. Tema näos oli muie.

„Kuhu sa mind viid, et niimoodi muigad?“ uurisin, jõudes oma kallimani.

„Küll sa näed. Lihtsalt naudi teekonda,“ lausus mu armsam, pani uuesti kiivri pähe ning jäi ootama, millal talle *backbag*iks ronin. Ajasin endalegi kiivri pähe, ronisin Janari Ducati peale kaassõitjaks ning mõni sekund hiljem, mõni minut üle kolme, olimegi unelmate masinaga taaskord sõidus, sedapuhku aga oli sihtkoht minule teadmata.

Möödusime linnas suurtest klaashoonetest, seejärel vanadest puitmajadest. Vahepeal istusime valgusfooride taga ning ootasime. Ja siis jälle sõitsime muudkui edasi ja edasi, muudkui

linnast väljaviivale piirile lähemale, kuni jõudsimegi linnast täiesti välja. Sõitsime aina edasi ja edasi mööda minule tundmatut teed, kord pöörates paremale ja siis jälle vasakule. Kord sõites mööda kurvilisi teid, mis olid sügiseiluga kaetud – värvilised lehed maanteed kaunistamas – ja siis kimades jällegi mööda sirgeid teid. Vahepeal tundus, et jõudsimerele või pankrannikule väga lähedale. Tundus, et sõitsime mööda rannikut, aga siis muutus ühtäkki maastik. Tekkisid paksud tihedad segametsad, teed muutusid eriti kurvilisteks, korra üles ja alla, siis paremale ja vasakule.

„Janar, ma armastan nii kohutavalt sügist. No vaata, kui kaunid need kurvid on, täis värvilisi puulehti,“ õhkasin tagaistmel oma kallimale, kellega sain sõidu ajal läbi ühendatud mikrite suhelda.

„Ma tean. Sügis meenutab mulle alati sind. Seetõttu ma sind ka hiljaaegu sügisega võrdlesin.“

„Värviline nagu sügis ... kallis, kuidas sa selle võrdluse peale üldse tulid?“ uurisin.

Janar vaikus sekundi, sõitis veel mõnesaja meetri jagu mööda suuremat maanteed, kuni keeras ühe pisema tee peale, mis viis otse värvilise metsa südamesse.

„Sügis on värviline, imekaunis, silmapaistev. Sügis on silmapaistev ja eriline, täpselt nagu sinagi, Kirsika. Minu silmis oled sa võrdväärne sügisega – eriline, silmapaistev, imekaunis ja värviline.“

„Kas sa vihjad minu stiilile ja juuksevärvile, Janar?“ norisin sõbralikult oma kallima kirjeldust minu värviliseks olemise kohta.

„Jah, su punane juuksevärv ja su riietusstiil, sinu musta ja punase kombinatsioonid riietuses,“ vastas kallim, kes lõpuks jõudis parkimisplatsile, mis asetses keset männi- ja kuusemetsa, kuhu olid

ära eksinud ka mõned värvilisemad lehtpuud. Janar parkis meie Ducati ära ja lasi seejärel mul tsiklilt maha ronida. Eemaldas oma kiivri ja hakkasin just pilguga üle metsa libistama, kui Janar tuli ja suudles mind otse huultele.

„Kas sa usaldad mind, Kirsika?” küsis ta vaevukuuldavalt. Noogutasin. Mu kartmatu pistis käe enda püksitaskusse, haaras sealt ühe riieseme ja seejärel näitas seda mulle. Tegu oli tume-rohelise sametise salliga.

„Mis sa teha tahad sellega, Janar?” aimasin, kuid ei julgenud veel päris selle salli eesmärki välja öelda.

„Seon su silmad kinni. Ära karda, kõik on hästi, mu armsaim,” vastas mees mu vastas, tõstis salli minu näo juurde, asetas selle silmadele ning sidus seejärel hoolikalt mu pea taha kinni. Seejärel haaras Janar mu ühes käes olevast kiivrist, võttes selle hoopis enda kätte. Kätte, kus oli olnud minu kiiver, surus Janar hoopis enda käe, et aidata ja juhendada mu pimesi kõndimist.

„Janar, mida ... kuhu sa mind vead?” ei mõistnud ma, miks Janar soovis nii salapärane selle koha suhtes olla.

„Usu, sulle meeldib see. Kohe oleme kohal ka.” Janar, kel oli mõtteis midagi salakavalat, suunas mind vaikselt mööda metsarada aina edasi ja edasi. Tundsin, kuidas pehme maapind mu jalge all vajus, kuidas taimed, mis meie kõnnitud teeraja kõrval olid, puudutasid õrnalt minu pahkluid. Tundsin, kuidas jahedam metsaõhk, mida nii väga jumaldas, tungis kopsudesse.

„Ettevaatust, väike aste,” hoiatas Janar. Astusin Janari abiga ühe sammu edasi, kui tundsin, et metsatee sai justkui läbi. Mu jalge all polnud enam mitte metsarada vaid puidust teerada.

„Kas sa viid mind rabasse?” uurisin.

„Mitte päris, küll näed,” oli Janaril kiirelt vastus olemas. Tema hääles kõlas kerge närvilisus, aga ka põnevus ja elevus. Kõndisin mööda puidust teerada, silmad kinniseotuna, aina edasi ja edasi, kuni Janar mind peatas.

„Seisa siia. Tulen kohe tagasi, mu armsaim. Ära veel salli eemalda, ma ütlen, kui seda teha võid, eks?” Noogutasin, tundes kuidas suurest ärevusest hakkas mu süda kiiremini puperdama ja kuidas peopesad kattusid kerge higiga. Tajusin, et Janar kõndis minust eemale ning kadus kuhugi mõneks minutiks ära. Seejärel oli kaugusest kuulda puidust teeraja kerget kõla, nagu keegi astuks samal teerajal, kus mina parajasti seisin.

„Janar?” hüüdsin, uurides, kas tulijaks oli mu kartmatu. Vaikus. Vastust ei tulnud. Teerajalt kostus kergeid samme, mis kõndisid justkui otse minu suunas. Jõudes minuni, sammud vaikusid.

„Janar, oled see sina?” küsisin uuesti, tajudes, et keegi seisis vaikides otse minu ees.

„Sa võid oma silmasideme nüüd ära võtta,” kostus tuttav hääl. Tõstsin oma higistavad käed pea kohale ja tõmbasin metsarohele salli enda silmadelt. Vaade, mis avanes, oli ootamatu – tihe ja kõrge, ürgse hõnguga roheline mets. Keset metsa viis kaugusse imekaunis puidust teerada, mida mööda olime just kõndinud. Ühelt puutüvelt teisele oli asetatud terve rida imekauneid valgusteid. Mis aga oli eriti ootamatu – ühele põlvele lasknud Janar, kelle käte vahel asetsetes imekaunis mustast sametist karp, karbist aga sätendas vastu ääretult kaunis valgest kullast sõrmus. Kuid see sõrmus polnud tüüpiline sätendav kihlasõrmus, vaid hoopis teistsugune. Sõrmusel oli kujutatud pealuud, mida katsid väikesed valged teemandid, pealuu silmadeks sillerdasid kaks tulipunast rubiini.

„Janar?” olin sõnatu ning vaatasin talle ainiti otsa.

„Kirsika,” alustas mu kartmatu, peatus korraks lausega, kogus end hetke ja seejärel jätkas, „sa oled mu maailm. Sa oled mu taevas ja minu maa. Sa oled minu kuu, mis öösiti valgustab. Sa oled minu päike. Sa oled minu tähistaevas. Sa oled minu maailm ja kogu universum. Sa oled minu südamevaras, minu hinge hoidja. Kirsika, mu armsaim, kas sa teeksid mulle seda au ja abielluksid minuga?”

Olin sõnatu, südamest liigutatud. Olin justkui puuga pähe saanud. Aeg seisis. Oli vaid see hetk, ei midagi muud. Ei olnud ei minevikku ega tulevikku. Ei olnud mingit ajalist mõõdet. Oli hetk milles vaid meie kaks viibisime – ajatu hetk.

„Ja ... jah, jah ma abiellun sinuga!” kokutasin vastuseks, endal õnnepisarad mööda põski veeremas. Janar, kes oli oodanud pingsalt vastust, käsi sõrmusekarbi ümber värisemas, tõsis ühtäkki püsti ja suudles mind ennastunustavalt.

„Ma armastan sind igavesti Kirsika,” sosistas mu kartmatu pärast meie palavat suudlust, haaras minu käest ja libistas teemandite ning rubiinidega kihlasõrmuse otse mulle sõrme.

„Janar ...” olin endiselt veel sõnatu. Suudlesin oma kallimat uuesti kuumalt huultele, olles ise täiesti pahviks löödud.

„Ma luban sind kaitsta kuni oma surmani, Kirsika. Ma luban sind kaitsta oma elu hinnaga. Ma luban, et kaitsen sind, kuni mu süda rinnus tuksub. Mitte keegi ei tee sulle enam liiga. Ma luban sulle seda,” sosistas Janar, kes pärast suudlust silmnähtavalt värises.

„Ja mina luban sind armastada kogu oma südamest. Luban sind hoida nii hästi kui võimalik ja kaitsta sind oma naiseliku võimuga nii palju kui võimalik. Janar, sa oled mu elu. Sa oled mu maailm, mu süda, mu põhjus elamiseks. Sinu nägemine muutis kogu mu senist elu. Sinu nägemine keeras kogu minu maailma teistpidi, maailm justkui pöördus ja hakkas teistpidi pöörlema. Maailma

keskpunkt muutus. Olen sinu, seda igavesti ja alati, mu kartmatu,” kudrutasin enda värske kihlatuga, seistes endiselt veel puidust teerajal. Tõstsin oma käe, et imetleda imekaunist kihlasõrmust. See sõrmus oli kuidagi nii eriline, teistsugune, kuid samas nii minulik. Janar oli näinud justkui läbi minu salajase hinge, mis oli tegelikult täis süngust ja pimedust, täis elu ja surma dilemma ning valinud minu hingele nii õige sõrmuse.

„See on nii ilus.”

„Oleme tulnud läbi tulest ja veest, vaadanud tõtt surmaga ja oskame väärtustada elu. Seda sõrmust nähes teadsin kohe, et see tähistab meie läbielamisi, valu ja kogetud surma, aga ka kõige uuesti ülesehitamist, koos võitlemist, armastuse võidutsemist kõige halva üle ning meie mõlema sünget hinge, sise maailma. See oli kuidagi meie teekonda hästi kirjeldav. Pealuu tähistab kogetut, süngust, surma. Valged teemandid tähistavad puhtust, uut algust, elu ja vabadust ning rubiinid silmadeks tähistavad kustumatut ja ajatut armastust,” seletas Janar malbel toonil peaaegu sosinal, seda niivõrd mõnusa häälega, et tema õrnast häälest tekkis mu ihule kananahk.

Metsas oli hämaramaks läinud, mistõttu puudel asetsevad põlevad laternad hakkasid vaikselt meie ümbrust romantiliselt valgustama. Mu pilk, mis oli pikalt olnud fookuseerituna Janaril, libises nüüd ümbrusele. Keerasin end lõpuks ringi ning märkas, et terve selle aja oli mu selja taga asetsenud üks imekaunis puidust metsamaja. Ka selle maja seinad olid laternatega kaetud.

„Tule, mu kihlatu, ma näitan sulle meie ööbimispaika,” sõnas Janar, haaras mu käest ning sammus minuga koos, naeratus huulil, meie romantilisse metsamajakesse.

Täpselt nii romantiline, nagu oli seda olnud puidust metsamajake väljaspoolt, oli ta ka seest. Majas asetses kamin, millele